

enghinh xuân tiếp phúc làm đặc phái viên Nicôn thất diên bát đảo. Nhưng hẳn cũng toát mồ hôi vì phần chưởng của Văn Bình. Giờ đây hai người đã biết tài nhau nên Anton chỉ cúi chào nghiêm chỉnh, và Văn Bình cũng cúi chào nghiêm chỉnh, chứ không vận kinh.

Anton chụm hai chân vào nhau và nói:

—Nhường ông đòn thứ nhất.

Nhưng Phakanvong đã xua tay lia lịa:

— Không xong, không xong. Mới hai ông vào trong nhà. Đấu võ ngoài này những người ở khu nhà lầu đối diện có thể chụp lên, và gây ra nhiều chuyện rầy rà.

Anton có vẻ lẩn tránh. Văn Bình nhún vai:

— Ông bạn sợ hãi? Nếu sợ chết thì thôi, tôi bằng lòng cho ông trở về Trung Hoa, chừng nào tập luyện đầy đủ sẽ tái đấu.

Nói đoạn, chàng xăm xăm bước vào xa-lông Hoàng tử Phakanvong hối hả nối gót chàng. Anton nhìn chung quanh, nét bối rối hiện rõ trên dưới mắt xà-nhãn. Trước khi bước theo, hẳn vươn vai hít một hơi dài. Khí trời buổi sáng pha mùi hương hoa tinh khiết ùa vào căn phòng rộng. Văn Bình đã hiểu tại sao Anton bối rối. Chàng còn hiểu tại sao hẳn phải tích trữ thật nhiều đường khi lạnh

lạnh trong buồng phổi.

Chàng vụt nhớ đến lời dặn của Emma «anh phải thận trọng tuyệt đối, vì chỉ xuy tay là chết... anh hãy tìm cách dụ Anton vào trong nhà có máy sưởi rồi hãy đấu kinh». Sự hô hấp là một trong các yếu tố cần bản cần thiết để tạo được kinh lực thâm hậu. Nói đến hô hấp tức là nói đến khí trời. Anton hít thở quen khí lạnh trong nhiều năm luyện kinh. Hẳn sẽ gặp trở ngại nếu phải đấu kinh tại một nơi không có khí lạnh.

Miền bên giới Tây Tạng-Sikkim là miền rừng núi quanh năm rét buốt. Anton học kinh của một tu sĩ Tây Tạng tất phải đến vùng hồ Đô-chiến ở sát biên giới, nơi cao hơn mặt biển bốn ngàn mét, khí trời lạnh cóng, và cũng là nơi mai danh ẩn tích của những cao thủ Thái Cực quyền từ tây bộ Trung Hoa tới. Chàng đã ghé lại ven hồ Đô-chiến sau nhiều ngày trèo đèo, lặn suối, băng rừng vượt sa mạc. Vùng hồ Đô-chiến này được coi là vùng phong cảnh hữu tình, ít gây tật bệnh nhất nhì trên trái đất. Khí trời hoàn toàn thanh khiết như được lọc bụi và vi trùng nên rất thích hợp với việc luyện kinh. Chàng đến hồ Đô-chiến để tìm đối thủ, song hỏi ấy chàng lạc đường, không được gặp ai, ngoài trừ những cô gái dễ thương. Chàng nghe nói những võ sĩ thụ giáo ven hồ Đô-chiến đều tử nên cự phách về kinh lực.

*Chàng no ước được so tài, sống chưa có cơ hội.*

Thì cơ hội đã đến. Antôn, đại tá Antôn lỗi lạc của Quốc tế Tình báo Sô. cao thủ kinh lược của vùng hồ Đê-chiến, đang đứng khời khời, tay thọc túi quần trước mặt chàng.

Giọng hiu hiu tự đắc, hần hỏi chàng :

— Ông muốn đấu gì ?

Văn Bình cười khẩy :

— Đấu kinh.

Chàng rút tấm khăn trắng tinh rửa bốn phía dùng để lót lưng ghế xa-lông ra, trải xuống đất. Hoàng tử Phakanvong nhìn chàng bằng con mắt bán tín bán nghi. Bốn cận vệ mặc thường phục đứng lỗ nhổ ngoài cửa. Văn Bình tháo giày ra, dẫm chân lên tấm khăn trắng rồi khoát tay ra hiệu cho Antôn :

— Đến lượt anh.

Antôn cũng trải một tấm khăn trắng khác, và đứng đối diện Văn Bình. Hai tấm khăn được đặt chầu đầu vào nhau nên người này chỉ vung nhẹ cùi trỏ là chạm bụng người kia.

Phakanvong hỏi :

— Các ông chơi trò gì lạ vậy ?

Văn Bình đáp :

— Rồi đức ông sẽ thấy. Yêu cầu đức ông

tránh xa chúng tôi. Cả mấy chú cận vệ nữa. Đứng gần, chúng tôi phát kinh sẽ gây ra nhiều sự nguy hiểm.

Nghe nói, mọi người hời hả kéo nhau ra góc phòng. Antôn xòe hai bàn tay chĩa vào người Văn Bình. Nhưng chàng lắc đầu :

— Đấu kinh bằng hai bàn tay là chuyện thông thường. Hần anh đã biết chỉ có võ sĩ mới tập tễnh học kinh là đấu hai bàn tay. Anh là bậc thượng thừa nên tôi đề nghị đấu bằng cùi trỏ.

Đấu bằng cùi trỏ, châu-đấu, là môn kinh cao siêu, võ sĩ trung đẳng trở lên mới học nổi. Văn Bình nổi danh về đòn cùi trỏ, tuy nhiên, lý do khiến chàng đề nghị châu-đấu là muốn Antôn đề lộ hai bên hông. Hần mặc bộ đồ cũ mèm, gần như dán lấy da thịt, chàng có thể khám phá dễ dàng chỗ hần đeo con dao chí-y và bùa kô hộ mạng. Chàng bèn nói :

— Mỗi người chỉ được quyền xê dịch trong phạm vi tấm khăn của mình. Ai bước ra ngoài là thua. Đức ông Phakanvong sẽ làm trọng tài.

Antôn đáp :

— Đấu kinh không có thua hay được. Mà chỉ có sống hay chết. Tôi nghĩ rằng ngày tận số của anh đã đến. Tôi đang muốn hòa kiếp cho anh thì anh lại dân xác tới đây. Nao, mời anh danh dự phát

kính kéo thiên hạ lại bảo tôi hiệp đáp.

Văn Bình nghiêng mình :

— Thong thả. Phiền anh đợi thêm một phút. Phải cởi áo ngoài cho nó thoải mái, và kính khỏi vướng víu.

Chàng lột vét-tông ném xuống đi-văng. Chàng toan lột nốt sơ-mi thì Antôn cản lại :

— Đủ rồi. Người lịch sự không nên ở trần.

Văn Bình không đáp, nâng cùi trở lên, chạm cùi trở của Antôn, gây ra tiếng «bình» khá lớn. Mới xuất quán, hai bên đã phóng đòn ác liệt. Nhưng cả hai chỉ vận dụng một phần công lực. Vì đấu kính không giống như đấu quyền. Đấu quyền, người ta thi thố đủ môn võ, đủ thế đánh, ai biết nhiều và học kỹ thì thắng. Còn đấu kính lại là đấu chân khí, hai đối thủ áp vào nhau, chân khí từ trong lực phủ ngũ tạng cuộn cuộn kéo ra, kính người nào mạnh thì người ấy chiếm thượng phong.

Thoạt đầu, hai bên chạm cùi trở là để ước lượng kính lực của nhau. Như vậy gọi là niêm-kính.

Giây phút niêm-kính trọng đại đã qua. Không khí phòng khách được sưởi ấm, vậy mà Văn Bình lạnh thấu xương tủy. Thiết tưởng giữa mùa đông tháng giá nhẩy xuống nước biển Bắc băng đương tầm cũng chỉ rét buốt đến thế là cùng. Chàng run

lạnh, một phần vì chướng phong của địch thuộc loại hàn-kính, nghĩa là kính phóng hơi lạnh có thể làm máu trong người đông lại như nước đá, nhưng phần khác là do tài nghệ kỳ lạ hầu như quái đản của địch. Khi chàng niêm-kính, chàng chẳng nghe, chẳng đoán được gì hết, hấn đã đạt đến trình độ bế-kính phi thường nên chàng có cảm giác là rơi vào khoảng trống bao la.

Antôn mỉm cười. Hấn cười chưa đầy nửa miệng, song vẻ ngạo nghễ pha lẫn khinh thường đã phát hiện rõ rệt. Hấn tự biết kính lực của hấn cao hơn Văn Bình một bậc. Và trước cuộc giao đấu Antôn đã nắm gọn phần đại thắng.

Antôn tiếp tục mỉm cười. Cùi trở của hấn biến thành khối kim khí nặng ngàn cân đang dầy chàng về phía sau. Một trong những xảo diệu của Thái Cực quyền là nhẹ có thể thắng nặng, bốn lạng có thể chế ngự được ngàn cân (1), và trong nhiều cuộc quần thảo Văn Bình đã tận dụng xảo diệu này để khuất phục đối phương. Nhưng chàng đã trở thành bất lực trước Antôn. Vì cùi trở của hấn đang nặng ngàn cân bỗng nhẹ tâng như bông gòn. Hấn đã quán triệt hai bí quyết thượng thừa : tấu-kính và tán-kính, nghĩa là bí quyết làm cho kính lực rút

(1) — tức là «dụng tứ lượng bát thiên cân, niên vô lực thắng».

chạy và phân tán trong cơ thể hoàn toàn theo ý muốn của mình.

Trong hoàn cảnh này Văn Bình không có hy vọng thủ thắng. Vị tất chàng có thể thủ hoa. Cũng may, trận đấu diễn ra trong phòng, chứ nếu còn ở ngoài trời không khí mát lạnh thì Antôn đã có thể triệt hạ chàng ngay trong hiệp đầu.

Chàng chỉ trông cậy vào hy vọng duy nhất : đánh vỡ chuôi dao chí-y và hóa giải bùa kô. Antôn đã vô tình nghe theo lời chàng mà cởi áo vé-tông. Hẳn khỏi cần cởi luôn sơ-mi. Vì con dao nhỏ, cán cong như con tôm càng lược chín hẳn rõ sau lớp vải mỏng rần rì. Chắc Antôn đeo trong người một sợi dây nhỏ với con dao bầu tông teng. Loại dao này không dùng vào mục đích tấn công mặc dầu lưỡi nó rất bén. Nó được người bản xứ dùng để chế ngự tà ma và hộ vệ tính mạng.

Văn Bình đã biết nhiều về dao chí-y trong thời gian chằng ghé Tây Tạng. Chuôi dao trắng như ngà, nên ai cũng lầm là ngà voi, thật ra, nó được làm bằng xương, xương thú hoặc xương người, tốt nhất là bằng xương sọ người. Xương sinh vật cũng như phân bò ở Ấn Độ, khắp xứ đều có, vì người Tây Tạng không theo tục lệ chôn cất hoặc hỏa táng. Súc vật chết được vứt bỏ bừa bãi ngoài đường. Nhiều khi người chết cũng không được ngó ngàng tới.

Một số nhà phù thủy sùng sục tâm xương sọ thật đẹp, về ngâm nước suốt cho sạch trước khi đánh bóng bằng một thứ sáp riêng rồi đem đeo gọt thành chuôi dao chí-y. Vì là xương người chết nên chuôi dao chí-y không được bền tuy đã được tẩm thuốc cho bền. Bởi vậy chàng có hy vọng chặt atêmi vỡ nát chuôi dao trong phát đầu tiên.

Bắt buộc chàng phải chặt trúng. Nếu trật ra ngoài, Antôn khém phá ra cơ mưu của chàng và vận toàn lực để phản công thì chắc chắn chàng sẽ táng mạng.

Antôn vẫn tiếp tục mỉm cười. Cùi trở của hắn vẫn tiếp tục xô cùi trở của Văn Bình về phía sau. Chàng bèn rùn chân sau xuống và ruỗi nhẹ chân trước, lập thành tấn hậu tọa để giữ thế quân bình trước sức đẩy mỗi lúc một ga tăng ghè gớm của Antôn. Đồng thời chàng hóp ngực, và lời bấp thịch tung ra, đúng theo thân pháp «hâm hung hạt bối» của Thái Cực quyền, thân pháp được dùng để phòng thủ.

Toàn thân Văn Bình đều hướng về phòng thủ nên Antôn càng cười ngạo nghệ hơn trước. Hắn không thể biết được Văn Bình đang nghĩ kế đánh vào hông trái đeo dao lưng lẳng của hắn. Thật ra, hắn khinh địch cũng không quá đáng vì

bồ hơi nhể nhại khắp người Văn Bình trong khi tạng phủ chàng lại run rét, và tẻ hơn nữa là mặt mũi chàng đỏ gay, hai động mạch cổ căng phồng như muốn đứt phứt, chứng tỏ chàng đang huy động tới những phần còn sót lại của kinh lực để kháng cự chương phong vũ bão của Anton.

Chương phong này bỗng nhiên tuôn ra ồng ộc như nước lũ cuốn phăng bờ đê. Rõ ràng là Anton muốn dứt cuộc chớp nhoáng. Muốn võ công khỏi tiêu tan Văn Bình phải nhảy ra ngoài tấm khăn được đặt làm ranh giới. Nghĩa là chàng chịu thua. Anton có tiếp tục phóng kinh để hại chàng hay không, đó là chuyện khác. Nhưng Văn Bình không thể dằn hàng dễ dàng như vậy. Chết trong hơn sống nhục vốn là phương châm bất dịch của đời chàng.

Vi danh dự, chàng phải giữ vững vị thế trên tấm khăn trắng cho đến trong khoảnh khắc kinh lực của chàng có thể bị tiêu hủy, chàng có thể thiệt mạng thảm thê, hoặc sống tàn phế suốt đời. Một lý do khác, cũng bắt chàng giữ vững vị thế: lý do lợi dụng Anton sơ hở để quạt átêmi.

Buồng phổi của chàng bắt đầu cứng lại. Hơi lạnh cuộn cuộn tràn vào. Nếu hàn kinh xâm nhập trái tim, chàng sẽ bị hoàn toàn bại liệt. Tiếp đó, đầu gối, nơi tập trung kinh lực, bị tổng tấn công

chàng sẽ chết. Sự sống, sự chết đối với chàng khi ấy không còn được tính bằng phút, hay cả bằng giây nữa. Mà chỉ có thể tính bằng phần trăm giây đồng hồ...

Nhịp thở của chàng trở nên gấp gáp vì hệ thống tuần hoàn bị thiếu dưỡng khí, đàm đã kéo lên chặn cuống họng, tứ chi bắt đầu rời rã, hàng trăm con đom đóm màu đen từ mắt chàng tủa ra khiến chàng không còn nhìn thấy gì nữa. Tuy vậy thần kinh hệ của chàng vẫn tỉnh, Văn Bình hoàn toàn. Chàng hơi nghiêng người, tạo cho Anton ảo tưởng là chàng đang mất thăng bằng. Khai thác tình thế, hắn bước xéo lên một bộ, đồng thời động viên hết kinh-lực còn sót lại để giáng đòn tối hậu.

Anton không thể ngờ rằng Văn Bình cũng đang rình cơ hội giáng đòn tối hậu. Kinh lực ào ào từ đan điền dâng lên và truyền ra cánh tay khiến trong khoảnh khắc eo bụng Anton bị bỏ trống, Văn Bình đá xẹt ngang hông hắn. Chàng phóng cước thật lẹ nhưng hắn vẫn nhìn thấy. Chỉ nhìn thấy chứ không đỡ kịp vì bộ máy thần kinh của hắn đang bận chuyện kinh. Nếu Văn Bình đá trúng eo bụng, hắn cũng chỉ bị thương là cùng, tình mạng khó thể bị đe dọa, nên hắn vẫn yên người chịu đòn. Điều hắn